

ἀπόγαλα τό, Λεξ. Αἰν. ἀπόγαλο Πελοπν. (Λακων.)
 'πούαλο Ρόδ. 'πουάλο Ρόδ. ('Απόλλ.) ἀπόαλος ὁ, Ρόδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόγαλα = γαλακτώδης χυμὸς σίτου, ἄμυλον.

1) Τὸ γαλακτώδες ὑγρὸν τὸ διαρρέον ἐκ τῆς σακκούλλας νωποῦ τυροῦ ἢ ὀξυγάλακτος Πελοπν. (Λακων.) Πβ. ἀπογαλάρμη, ἀπογαλάρμι, τυρόγαλα. 2) Ὑπόλειμμα, κατακάθισμα γάλακτος Λεξ. Αἰν. 3) Ἀφρὸς βράζοντος γάλακτος Ρόδ. ('Απόλλ. κ.ά.)

ἀπογαλάρμη ἡ, ἀμάρτ. 'πολάρμη Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπόγαλα καὶ ἄρμη.

Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀλατισμένου τυροῦ σακκούλλας διαρρέον γαλακτώδες ὑγρὸν. Συνών. ἀπογαλάρμι. Πβ. ἀπόγαλα 1.

ἀπογαλάρμι τό, ἀμάρτ. 'πολάρμι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογαλάρμη.

Ἀπογαλάρμη, ὁ ἰδ.

ἀπογαλαχτίζω, ἀπογαλακτίζω Ἄνδρ. ἀπογαλαχτίζω ἐνιαχ. ἀπαγασαχτίζω Νάξ. (Φιλότ.) ἀπογαλατίζω Α.Κρήτ. Μετοχ. ἀπογαλαχτισμένος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπογαλακτίζω. Ὁ τύπ. ἀπογαλατίζω καὶ παρὰ Pianzola.

1) Ἀποκόπτω τὸ μητρικὸν γάλα ἀπὸ τῶν βρεφῶν ἢ τῶν μικρῶν ζώων πολλαχ. : Ἀπογαλαχτισμένο ἀρνί - παιδί. Συνών. ἀποκόβω, σακάζω. 2) Τελειώνω τὸ ἄσπρισμα τοίχου Ἄνδρ. Νάξ. (Φιλότ.) : Δὲν ἀπογαλακτίσ'τε ἀκόμη; Ἄνδρ. 3) Παύω νὰ παράγω γάλα Α.Κρήτ. : Ἐπογαλατίσανε τὰ πρόβατα. Συνών. ἀπογαλεύω 3, ἀπογαλιάζω, ἀπογαλίζω 1, στερεύω.

ἀπογαλάχτισμα τό, Παξ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπογαλάχτισμα. Πβ. Πουλλολ. στ. 545 (ἐκδ. Wagner σ. 195) «σκώρφας ἀπογαλάχτισμα, στηθόπλευρον προβάτου».

Τὸ ἐκ πλύσεως τῆς σκάφης καὶ τῶν χειρῶν τῆς ζυμωτρίδας προερχόμενον γαλακτώδες ὕδωρ : Ἡ φτωχεὶα ἔδινε τοῦ παιδιοῦ της τ' ἀπογαλαχτίσματα ὄντας ἔξ' μωνε ἢ πλούσια (ἐκ παραμυθ.) Παξ. Νὰ χιούσης ἀπὸ τῆ σκαφίδα τ' ἀπογαλάχτισμα Μάν.

ἀπογάλεμα τό, ἀμάρτ. 'πογάλεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαλεύω.

1) Τὸ νὰ παύσῃ νὰ ἀρμέγῃ τις. Πβ. ἀπογάλωμα. 2) Συμπέσεις τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν τῶν θηλέων βρεφῶν, ἣτις γίνεται ὑπὸ τῆς μαΐας διὰ νὰ δυναμώσουν καὶ γίνουν καλαὶ τροφοί.

ἀπογαλεύω ἀμάρτ. 'πογαλεύω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαλεύω.

1) Τελειώνω τὸ ἄμελγμα : Ἐγὼ 'πογάλεψα 'πὸν τὸ μεσομέριν καὶ γυρεύεις τώρα γάλαν; Πβ. ἀπογαλῶνω.

2) Πιέζω τὰς θηλάς τῶν μαστῶν τῶν θηλέων βρεφῶν διὰ νὰ γίνουν ὅταν μεγαλώσουν καλαὶ τροφοί. β) Πιέζω διὰ τῶν δακτύλων τὸ ἀπόστημα διὰ νὰ ἐξέλθῃ τὸ πύον : Πογάλεψε τὸν καρφίτην (σπυρὶ τοῦ προσώπου). 3) Ἀπογαλαχτίζω 3, ὁ ἰδ. : Ἐπογαλέψαν οἱ αἰγες.

ἀπογαλιάζω Κύθν. Μῆλ. ἀποαλιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἀπογαλαχτίζω 3, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Ἀπογάλισαν οἱ κατσίκες Μῆλ. Κοδύει ν' ἀποαλιάσῃ τὸ ζῶ καὶ δὲ βορῶ νὰ σοῦ φέρω γάλα Ἀπύρανθ.

ἀπογαλίζω Κρήτ. Κύθν. Πόντ. (Σάντ.) Σίφν. Σύμ. 'πογαλίζω Κρήτ. Σίφν. Ἄορ. ἐπόγαλεν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

1) Ἀπογαλαχτίζω 3, ὁ ἰδ., Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Σίφν. : Ἀπογαλίσανε τὰ ὄζα Κρήτ. Τώρα ἠπογάλισεν ἡ κατσίκα Σίφν. Ἐν-νὰ 'πογάλη ἢ αἶγια Κύπρ. 2) Ἀφαιρῶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος λιπῶδες στρώμα, τὸ ἀνθόγαλα Πόντ. (Σάντ.) 3) Ἀφαιρῶ τὸ ἐκλεκτότερον μέρος ἐνὸς πράγματος, οἷον τὰ καλύτερα πράγματα οἰκίας, τὰ καλύτερα ξύλα δάσους κτ. Πόντ. (Σάντ.)

***ἀπογαλισιμαῖος** ἐπίθ. 'πογαλισιμαῖος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπογαλίσιμος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 241.

Νεογνὸν ζῶου οὐτινος ἡ μήτηρ ἔπαυσε νὰ παράγῃ γάλα εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετόν.

ἀπογάλισμα τό, Κρήτ. 'πογάλισμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαλίζω.

1) Ἡ διακοπὴ τοῦ γάλακτος τῶν ἐγγάλων ζώων : Τὰ ὄζα εἶναι 'ς τ' ἀπογάλισμα. 2) Ὁ χρόνος καθ' ὃν παύουν πλέον τὰ ζῶα νὰ παράγουν γάλα περίπου κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους.

ἀπογάλωμα τό, ἀμάρτ. 'πογάλωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαλῶνω.

Παῦσις τοῦ ἀμέλγματος κατὰ τὸν συνήθη χρόνον. Πβ. ἀπογάλεμα 1.

ἀπογαλῶνω ἀμάρτ. 'πογαλῶνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Παύω νὰ ἀμέλγω : Ἐγὼ ἐπογάλωσα ἔδει ἓνα μῆνα. Τὰ χτηνὰ μου ἐν' 'πογαλωμένα τόσοι καιρόν. Πβ. ἀπογαλεύω 1.

ἀπογαμίδι τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ ρ. γαμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Τὸ τελευταῖον τέκνον τῆς οἰκογενείας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι. 2) Κατὰ πληθ., οἷονεὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς συνουσίας : Φρ. Παίρνει τ' ἀπογαμίδα τοῦ δεῖνα (λαμβάνει ὡς σύζυγον γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἄλλος εἶχε πρότερον ἐρωμένην).

ἀπόγαμπρος ὁ, Πόντ. (Τραπ.) ἀπόγαβρος Κρήτ. Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γαμπρός.

Ὁ πρῶτον γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ ἢ ἀδελφῇ ἐνθ' ἄν. : Δὲ δά 'χω καλὰ μὲ τὸν ἀπόγαβρό μου Κρήτ. || Ἄσμ.

Συμπέθεροι, 'ς ἐσέτερα, κουμπάροι, 'ς ἐδικά σας καὶ σὺ γαμπρὲ κι ἀπόγαμπρε, ἄμε κι ἀπόθεν ἔρθες

Τραπ.

ἀπογαμῶ ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαμῶ.

Περατώνω τὴν συνουσίαν.

ἀπογανάχτεμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαναχτῶ.

Ἀνάπαυσις. Συνών. ἀναπαῇ 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνάπαψι 1, ξαπόσταμα, ξεκούρασι.

ἀπογαναχτῶ Πόντ. ('Αμισ. Οἶν. Τραπ.) ἀπουγαναχτῶ Μακεδ. 'πουγανιχτῶ Μακεδ. 'πεγαναχτῶ Πόντ. ('Αμισ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαναχτῶ, δι' ὁ ἰδ. ἀγαναχτῶ.

Ἀναπαύομαι μετὰ δρόμον ἢ ἄλλον κόπον ἐνθ' ἄν. : Βρῆκι μὰ γραιὰ ποῦ κάθονταν 'ς ἓνα βράχουμα ἀπάν' γὰ νὰ 'πουγανιχτῶ (ἐκ παραμυθ.) Μακεδ. Κάτσανε 'ς σὸ μεσο-

